 metafora

BÁJEČNÝ ČAS ŽIVOTA

*Dvě ženy, dvě generace,
jedno velké dobrodružství
nového začátku*

ABBY

WILLIAMSOVÁ

edice **7** lásky

Erin a Lydia se setkávají ve chvíli, kdy se každé z nich rozpadl život na kousky. Věkem je dělí dvě generace, ale přesto jedna ve druhé nalézají oporu, sympatie a inspiraci. Společně se pustí do nového rozjezdu Lydiina byznysu se starožitnostmi a restart jejich života právě začíná...

„Báječný čas života je hřejivý, optimistický příběh plný humoru, vyprávějící o přátelství navzdory času a věku. Zamílovala jsem si ho tak, že mám chuť najít si nejlepší přítelkyni v seniorském věku!“

Dani Atkinsová, bestsellerová spisovatelka, autorka románu
Příběh nás dvou

„Báječný čas života je krásně napsaná, pozitivní feel-good kniha o ztrátě a přátelství a nečekaných situacích. Lydia a Erin si okamžitě rozumějí a já jsem z jejich přátelství těžila od začátku až do konce. Úžasný propracovaný příběh, na jehož konci jsem si přála, aby nekončil a já mohla s Erin a Lydií zůstat o něco déle.“

Ella Harperová, spisovatelka

ABBY WILLIAMSOVÁ
Báječný čas života

ABBY WILLIAMSOVÁ

BÁJEČNÝ ČAS ŽIVOTA

Přeložil Boleslav Ryljak

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Time of Our Lives © Abby Williams, 2019

Published by Head of Zeus, UK

Translation © Boleslav Ryljak, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-412-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-411-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-085-7 (print)

*Pro skutečného Craiga Evryho –
milionkrát úžasnějšího,
než je jeho fiktivní podoba*

Erin

Ani ve snu by mě nenapadlo, že právě já bych se někdy mohla stát *tou* nevěstou. Však víte – tou, která si neustále prohlíží nejrůznější svatební magazíny plné obrázků pompézních bílých šatů a článků o tom, jak co nejlevněji zorganizovat vysněnou svatbu. Nechci vyznít jako nějaká nafoukaná kráva, ale přece jen jsem měla diplom z architektonického inženýrství, uměla jsem plynně francouzsky, a pokud mám být zcela upřímná, odjakživa jsem si představovala, že se budu vdávat v džínách, jen v přítomnosti svého vyvoleného a pár cizinců, které odtáhneme z ulice, aby nám šli za svědky. Zkrátka jsem chtěla, aby se to týkalo jen nás dvou. Navzdory všem těmto představám jsem ale od doby, co mě Brad před šesti měsíci požádal o ruku, prošla zvláštní proměnou. Začala jsem postávat před obchody se svatebními šaty, a zatímco jsem obdivovala bílé závoje, odněkud z nitra ke mně promlouval pocit, že se možná jen budu chtít vdávat v něčem jiném než v džínách.

„Nech mě hádat,“ zachichotala se do telefonu Cara. „Jsi v práci, sedíš u stolu a předstíráš, že něco děláš, ale ve skutečnosti si zase prohlížíš ten svůj prsten a listuješ nějakým svatebním katalogem.“

Vmžiku jsem si přestala hrát se zásnubním prstýnkem a magazin jsem rychle odstrčila na okraj stolu. To je ten problém s nejlepšími přáteli – znají vás až příliš dobře.

„Ještě že mám tak dobré vztahy se šéfem,“ zasmála jsem se.

„Vzít si šéfa je asi ten nejlepší způsob, jak si zajistit spokojený život,“ podotkla Cara chladně.

Pocítila jsem záchvív viny. Cařin snoubenec Ian se s ní před rokem rozešel. Zničehonic si totiž usmyslel, že v sedmadvaceti je na ženění příliš mladý. Proč si to neuvědomil dřív, než ji požádal o ruku, zůstávalo nepochopitelným tajemstvím, a to nejen pro mě. Podobné myšlenky jsem si ale tehdy nechala pro sebe a nabídla jí pomocnou ruku.

Rozhodla jsem se raději změnit téma. „Tak co, počítáš s dneškem?“

„Ehm, upřímně, nevím, seznamka není tak úplně můj styl.“

Prohrábla jsem si prsty své dlouhé zrzavé vlasy. „No tak, Caro. Už je to víc než rok. Musíš jít dál. Ian je v Austrálii, nejspíš žije na surfovém prkně a chodí s nějakou surfařkou. Zařídil si nový život a ty musíš taky.“

„Prostě jen nemám chuť sedět v místnosti plné cizích mužů, kteří mluví o ničem. Celou dobu bych jen koukala na dveře.“

„Bude to zábava, uvidíš. Hned potom si zajdeme na nějakou indii a pokecáme. Nenechávej mě v tom samotnou,“ škemrala jsem tónem, který mě nikdy nezklamal. „Zvu tě!“

Cara se na chvíli odmlčela, jako by přemýšlela o mé nabídce. „I na pivo?“

„Pivo i placky!“ zasmála jsem se. „Na dezert si ale nech zajít chuť! Brad je sice můj šéf, ale i tak mi platí almužnu.“

Z opačného konce linky se ozval smích. „Možná je načase, aby sis řekla o přidání!“

Pousmála jsem se. „Už musím končit. V devět se potkáme před King's Arms, dobře? A ať tě ani nenapadne z toho vycouvat!“

Když jsem odložila telefon, mé myšlenky se stočily ke Caře. Byla moje nejlepší kamarádka už od dětství. Narodily jsme se v rozmezí několika dnů ve stejné nemocnici kousek za Bathem, a když se naše mámy v porodnici spřátelily, přirozeně se z nás staly kamarádky. Navštěvovaly jsme stejnou mateřskou, základní i střední školu. Byly jsme vlastně spíš sestry než kamarádky, a to navzdory tomu, že jsme si nebyly ani trochu podobné. Cara byla drobná a půvabná tmavovláska s oříškovými očima a olivovou pletí. Já byla naopak vysoká rudovláska se zelenými očima a obličejem plným pih. Navzájem jsme si svěřovaly své nejhorší obavy a nejtemnější tajemství. Nikdy jsem nezapomněla, jak mi Cara jako osmiletá plakala na rameni poté, co se dozvěděla o rozvodu rodičů, anebo když mi na vysoké uprostřed noci zavolala, ať pro ni přijedu do Birminghamu. Když jsem napopáté konečně udělala řidičák, Cara se to dozvěděla jako první, stejně jako když mě v posledním ročníku na univerzitě pozval na rande jeden z přednášejících, Brad Masters, majitel a generální ředitel společnosti Brad Masters Architects. Na škole měl přednášku o udržitelném rozvoji měst – já však neslyšela ani slovo. Nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Poprvé od doby, co jsem nastoupila na univerzitu, jsem přestala mít

zájem o učení. Když jsem se zeptala Cary, jestli náš vztah není náhodou nevhodný, uklidnila mě, že není, a když mi Brad později nabídl práci asistentky v jeho firmě, což by mi zajistilo pracovní zkušenost potřebnou k tomu, aby ze mě mohla být profesionální architektka, opět stála při mně – jen mi poradila, ať to nahlásím na personálním oddělení. „Lásku člověk najde na těch nejpodivnějších místech,“ prohlásila.

To bylo před třemi lety, a ačkoli už jsem plně kvalifikovaná architektka, stále dělám Bradovi asistentku. Když jsem ho teď zahlédla, jak kráčí otevřenou kancelář směřem ke mně, ucítila jsem, jak mi buší srdce. Je vysoký, urostlý a jeho čokoládové oči a černé vlasy mě stále přivádějí k šílenství.

„Erin, máš můj itinerář na tu zítřejší konferenci?“ zastavil se u mého stolu.

„Samozřejmě,“ vytáhla jsem ze zásuvky lesklou brožurku a podala mu ji. „Zarezervovala jsem ti tam dvě noci jako vždy a zařídila jsem, aby ti hotelové obchodní oddělení připravilo podklady k prezentaci. Měl bys mít všechno nachystané.“

„Děkuju,“ usmál se Brad. „To je od tebe milé.“

„Jen dělám svou práci,“ opáčila jsem sladce.

Brad přešel prstem po itineráři a zamračil se. „Mohla bys mi zarezervovat ještě jednu noc? Chtěl jsem zajít s bývalým šéfem na pivo. Budu se potřebovat nějak odreagovat.“

„Samozřejmě,“ přikývla jsem a zaznamenala si poznámku do iPadu. „A než zapomenu, ve čtvrtek ráno máš v Londýně ještě jedno obchodní jednání.“

„Goweringovi? Proč jsi mi to neřekla?“ vykřikl vzrušeně. „Vždyť na ně máme spadeno už pěkně dlouho!“

Jeho nadšení bylo nakažlivé. „Vzpomínáš, jak jsi musel minulý týden odejít z té večere po udělování architektonických cen? Ještě jsem tam chvíli pobyla. Nějak jsem se dala do řeči s Goweringem, takže jsem tě samozřejmě vychválila, co to jen šlo. Chtěl se s tebou sejít, až budeš v Londýně, tak jsem to zařídila tak, aby to vyhovovalo oběma.“

„Erin...“ Brad jen stál s otevřenou pusou. „Nevím, co na to říct.“

Usmála jsem se. „Po práci mi to můžeš vynahradit. Ještě něco?“

Na okamžik se zamyslel. „Byla bys tak hodná a otevřela ráno kancelář? Budu muset stihnout první vlak do Londýna. Nevadilo by ti to?“

Vadilo. Doufala jsem, že o to požádá svého služebně mladšího partnera. Otvírání kanceláře rozhodně nepatří k mým oblíbeným činnostem. Nejenže tu musíte být už v sedm ráno, ale také to znamená, že nestihnu pravidelnou ranní kávu s Philem, známým, který v blízkosti mého oblíbeného parku provozuje kavárnu.

Samozřejmě jsem si to nechala pro sebe. Až příliš dobře jsem věděla, že musím rozlišovat hranici mezi prací a domovem, a tak jsem popadla telefon, abych si nastavila připomínku. Vtom se však Brad posadil na okraj stolu a nedopatřením shodil můj pečlivě ukrytý svatební magazín.

V rozpacích jsem vyskočila ze židle, abych ho zvedla, ale Brad byl rychlejší.

„Co to je?“ podivil se.

„To mám jen pro inspiraci,“ mumlala jsem, zatímco jsem se mu pokoušela vytrhnout časopis z ruky. Nechtěla jsem, aby si myslel, že se v pracovní době flákám.

„To mi došlo,“ usmál se a zadíval se na obálku.

„Už nějakou dobu jsme zasnoubení, tak mě napadlo, že bychom si mohli konečně stanovit nějaké datum. Navíc s mojí výškou bude trvat věčnost sehnat šaty,“ řekla jsem na svou obranu.

„Sto a jeden způsobů, jak nasadit závoj,“ přečetl Brad. Úplně mě ignoroval. „Najděte šaty svých snů a – podívejme – jak nenaštvat rodinu, i když nenávidí ženicha.“

„To se tam nepíše,“ ohradila jsem se, načež jsem mu magazin vytrhla z ruky a strčila ho do šuplíku.

„Ne, ale možná by tam měl být článek o tom, co dělat, když tě budoucí příbuzní nenávidí,“ posteskl si.

Rychle jsem se rozhlédla. Ačkoli mám vlastní kancelář vedle té Bradovy, připadalo mi, že nás neustále někdo pozoruje. Někdy jsem měla pocit, jako by náš vztah byl hlavním předmětem firemních drbů.

„To přece není pravda,“ namítla jsem.

„Ale je!“ nedal se Brad. „Vždyť s nimi kvůli mně nemluvíš.“

„A ty bys měl ocenit mou loajalitu,“ zatočila jsem se nemotorně na židli.

Vstal a zadíval se mi do očí. „Taky že jo. Ale přece se nechceš vdávat bez vašich. Možná je načase to jednou provždy vyřešit.“

„To si nemyslím,“ zaprotestovala jsem a rázně překřížila ruce. „Takhle je to lepší.“

„Takže na své svatbě vážně nechceš vlastní rodiče?“ zakroutil Brad nevěřičně hlavou.

Přikývla jsem. „Už jsem se rozhodla. Je mi to líto, ale co mám dělat? Nemůžeš říct, že jsem to s nimi nezkoušela urovnat. Jen si vzpomeň, jak to dopadlo, když jsme jim loni v létě jeli oznámit zasnoubení.“

Oba jsme si povzdechli. Ani jeden z nás nechtěl vzpomínat na to, jak můj táta přikázal Bradovi, aby se sebral a vypadl z restaurace, kde jsme seděli, protože prý viděl, jak si prohlíží jednu ze servírek – jako by něco takového měl zapotřebí dělat zrovna při oznamování našich zásnub. Naši byli na Brada zkrátka až příliš tvrdí a to jsem jim nemohla odpustit.

„Já jen chci, abychom do manželství vstoupili správně, jestli víš, jak to myslím,“ přerušil moje myšlenky Brad. „A k tomu potřebuješ funkční vztah s rodinou.“

„Jenomže to není tak jednoduché...,“ začala jsem, jen aby mě Brad znovu přerušil.

„Proč? Protože se nedokážou vyrovnat s tím, že jsem o dvacet let starší? Nebo proto, že jsem rozvedený?“ Na okamžik se odmlčel a jemně mi stiskl ruce. „Nechceš se o tom pobavit s Carou? Můžeme ji večer pozvat k nám.“

„Nemůžu,“ zamumlala jsem. „Je teď na rande naslepo a večer máme jít na večeři.“

„Cara a seznamka?“ zvedl Brad obočí. „To bych do ní neřekl.“

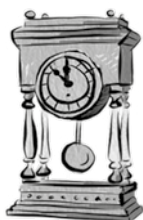
Zavrtěla jsem hlavou. „Není z toho kdovíjak nadšena, ale potřebuje si s někým vyrazit.“

Brad se pousmál. „Tomu rozumím. Hlavně jí ale nenamlouvej, že tam narazí na toho pravého.“

„To ne. Třeba jí ale někdo zpřijemní večer,“ zadoufala jsem a oplátila mu úsměv.

Vstal a v předstíraném zoufalství pokrčil rameny. „Opatrně, Erin. Nerad bych ji zase viděl nešťastnou.“

Aniž by cokoli dodal, odešel a mě zalil hřejivý a zářivý pocit štěstí. Možná nemám rodinu, zato mám ale snoubence, kterého nadevše miluji. A kdo ví, třeba po dnešku najde své štěstí i Cara.

KAPITOLA 2

Lydia

Až do tohoto okamžiku jsem tuhle místnost ze srdce milovala. Vysunuté horní okno skýtalo nádherný výhled na starobylé střechy města, a když člověk trochu natáhl krk, mohl spatřit překrásné bathské opatství, a o něco dál dokonce i honosné lázně Pump Rooms, oblíbené místo setkávání turistů i místních, které ve svých románech proslavila Jane Austenová. Ale jako by to nestačilo, majestátní kamenné budovy města zvnějšku obklopovala zelená krajina, dodávající celé scenerii kouzelný barevný nádech. Jak jsem tady ale teď seděla, z hloubi duše jsem ten pokoj nenáviděla. Harryho pracovna nebyla tím dokonalým rájem, jak jsem odjakživa věřila, ale spíš obrovským trezorem, jakýmsi vězením plným tajemství. Rozhlížela jsem se kolem sebe a bylo mi do pláče. Můj manžel Harry, se kterým jsem strávila padesát šest let společného života, před třemi týdny zemřel na infarkt. To ale nebyl jediný důvod, proč jsem byla tak rozčilená. To, co mi po sobě Harry zanechal, se nedalo popsat jinak než jako neuvěřitelný nepořádek. Po stole i na zemi byly poházené nejrůznější papíry, poloprázdné složky, na stole se povalovaly podivné dokumenty a v zásuvkách ležely

zmačkané, roky staré děsivé dopisy z finančního úřadu. Stále jsem nedovedla pochopit, jak jsem mohla být tak hloupá a nechat všechno na Harrym. Účetnictví mi nic neříkalo a v sedmdesáti osmi letech jsem už přece jen byla až příliš stará na to, abych se jím začala zabývat nějak hlouběji.

„To v tom sakra nemohl mít alespoň trochu pořádek?“ vybuchla jsem a ve vzteku mrskla svazkem papírů na zem.

Luke leknutím vyskočil a udiveně se na mě podíval. „Zase tak složité to není, mami. Je to vlastně docela jednoduchý účetní systém. Ačkoli si na tom mohl dát táta o něco víc záležet.“

„Záležet?“ zopakovala jsem našťvaně. „Celou dobu mi tvrdil, že je všechno v pořádku! Ale tady chybí účty za několik let, nemluvě o všech těch dopisech z bernáku kvůli zpětným platbám. A pořád nevím, kam zmizela polovina našich úspor! Jde mi z toho hlava kolem.“

Utřela jsem si slzy. Celé roky jsem si naivně namlouvala, že se mě naše finance nijak netýkají; dokonce jsem ani netušila, kolik platíme za plyn a elektřinu. Hluboko uvnitř jsem sice věděla, že je to ode mě nezodpovědné, ale nezabránilo mi to nechávat všechno na Harrym. Nedávno jsem mu sice navrhla, abychom dali všechno do pořádku pro případ, kdyby se jednomu z nás něco stalo, ale můj drahý manžel nad mými obavami jen mávl rukou. O dva měsíce později jsme s naším starým známým Philem seděli v kavárně, když si Harry zničehonic začal stěžovat na bolest na hrudi. O hodinu později byl mrtvý.

„Mami, jsi v pořádku?“ zeptal se Luke a položil mi ruku na rameno.

Jeho dotyk mi dopřál útěchu. Zvedla jsem hlavu, a když jsem se mu podívala do očí, ucítila jsem, jak mnou prochází láska. Navzdory vlastnímu zármutku ze smrti otce se mnou měl svatou trpělivost. To nejmenší, co jsem pro něj mohla udělat, bylo pokusit se udržet své emoce na uzdě.

„Ano, zlatíčko. Jsem jen unavená.“ Postavila jsem se a rozhlédla se po místnosti. V takových situacích byla nejlepším pomocníkem sklenička vína. To jsem však bohužel jako naschvál neměla. „Nedáme si čaj?“

Když Luke přikývl, políbila jsem ho na čelo a vydala se po schodech dolů do kuchyně, kde jsem dala vařit vodu. Najednou jsem si připadala unavená a tak stará. Klesla jsem do jednoho z křesel v jídelně a zadívala se ven do zahrady. Vypadá zoufale zanedbaně, uvědomila jsem si s povzdechem. Trávník potřebuje posekat, chodník znovu vydláždit, keře ostříhat a kůlna má díru ve střeše. S Harrym jsme vždy měli tolik práce s naším obchodem se starožitnostmi, který jsme provozovali, že jsme si nikdy nenašli čas se o zahradu starat. Když se pak Luke odstěhoval, Harry byl toho názoru, že pro nás dva je dům až moc velký.

„Máme pět ložnic a bydlíme v památkově chráněné budově,“ protestoval. „To, že prodáváme starožitnosti, ještě neznamená, že v jedné musíme i bydlet! To je ten problém se životem v památkové zóně! Skoro všechny okolní domy přebudovali na byty. Proč to neuděláme taky? V jednom bychom mohli v klidu žít, a ještě bychom na tom pěkně vydělali, Lyds!“

Pomyšlení na stěhování mě ale nyní děsilo stejně jako tehdy. „Vždyť jsme ten dům koupili, ještě než se narodil Luke. Nemůžeme z něj udělat byty.“